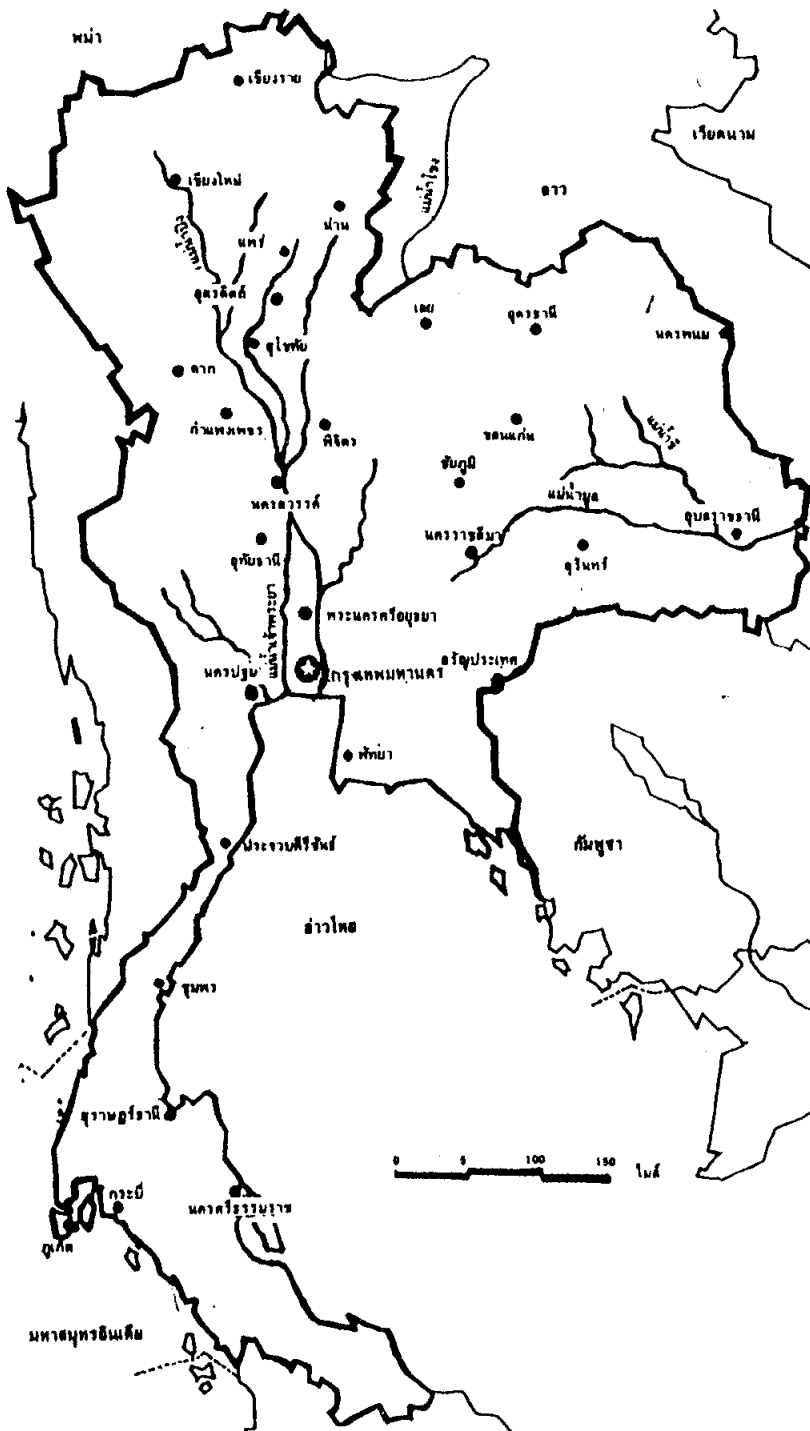

บทที่ 1
สภาพทั่วไป

ราชอาณาจักรไทย (ไทย)

ที่มา : Asia Year Book 1988 (Hong Kong : Review Publishing Co., Ltd., 1988), p. 246.

บทที่ 1

สภาพทั่วไป

1.1 ประเทศไทย (ราชอาณาจักรไทย) Thailand : Kingdom of Thailand

1.1.1 ลักษณะภูมิประเทศ-ภูมิอากาศ

ภูมิประเทศ

ประเทศไทยตั้งอยู่ในคาบสมุทรอินโดจีน ภาคพื้นทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีอาณาเขตติดต่อกับหลายประเทศ ดังนี้

- ทิศเหนือจดประเทศพม่า และประเทศลาว
- ทิศตะวันออกจดประเทศลาวและกัมพูชา
- ทิศใต้จดอ่าวไทยและประเทศมาเลเซีย
- ทิศตะวันตกจดประเทศพม่า ทะเลอันดามันและช่องแคบมะละกา

ทำเลที่ตั้งของประเทศไทย นอกจากสัมพันธ์กับประเทศในภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แล้ว ยังเกี่ยวข้องกับประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มหมู่เกาะของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ ประเทศมาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และอินโดนีเซีย รวมทั้งประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ อีกด้วย

ประเทศไทยมีพื้นที่ประมาณ 513,000 ตารางกิโลเมตร แบ่งออกเป็น 4 ภาคคือ ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และตะวันออกเฉียงเหนือทั้ง 4 ภาค แบ่งออกเป็น 76 จังหวัด

ภูมิอากาศ

ประเทศไทยมี 3 ฤดู ได้แก่ ฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว แต่ละฤดูขึ้นอยู่กับอิทธิพลลมมรสุมของทวีปเอเชีย และอิทธิพลจากดวงอาทิตย์

ฤดูฝน

เริ่มกลางเดือนพฤษภาคมถึงกลางเดือน พฤศจิกายน เป็นเวลา 6 เดือน โดยที่ระยะนี้กลางทวีปเอเชียเป็นฤดูร้อน แสงอาทิตย์เลื่อนมาตั้งฉากทางซีกโลกเหนือ เมื่ออากาศร้อนบนทวีปยกตัวขึ้น อากาศที่เย็นกว่าและชื้นจากมหาสมุทรอินเดียจึงพัดเข้าแทนที่เรียกว่า มรสุมตะวันตกเฉียงใต้ หรือ มรสุมฤดูร้อน เมื่อพัดเข้าสู่ชายฝั่งของประเทศไทย ซึ่งมีแนวเทือกเขายาวขวางทางลมจากภาคเหนือไปจนสุดคาบสมุทรอินโดจีน จึงทำให้มีฝนภูเขา ฝนจะตกหนักที่สุทธราวเดือนกันยายน และตุลาคม ซึ่งเป็นช่วงเปลี่ยนฤดู ในระยะนี้ประเทศไทยจึงเป็นฤดูฝน

โดยที่ฝั่งทะเลอันดามันจากจังหวัดระนองไปจดเขตจังหวัดสตูล จะมีคลื่นจัด ลมแรง เช่นเดียวกับชายฝั่งตะวันออกของอ่าวไทยแถบจังหวัดชลบุรี ระยอง ตราด จันทบุรี ที่มีเทือกเขาบรรทัด และเทือกเขาจันทบุรีตั้งรับลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ที่พัดผ่านอ่าวไทยขึ้นไป ฤดูนี้จึงไม่ใช่ฤดูท่องเที่ยวของพื้นที่แถบชายฝั่งอันดามัน และชายฝั่งตะวันออกของอ่าวไทย

ฤดูหนาว

เริ่มกลางเดือน พฤศจิกายน ไปจนถึงกลางเดือน กุมภาพันธ์ เป็นเวลาประมาณ 3 เดือน ด้วยเหตุที่แสงอาทิตย์เลื่อนไปตั้งฉากบริเวณซีกโลกใต้ ทำให้อากาศในบริเวณกลางทวีปเอเชียเย็นลง ลมจะพัดลงมาแทนที่อากาศเหนือกึ่งเขตร้อนที่อุ่นกว่าซึ่งยกตัวขึ้นเรียกว่ามรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ หรือมรสุมฤดูร้อน ลมนี้พาความหนาวเย็นและแห้งแล้งสู่ประเทศไทย บริเวณที่ค่อนข้างหนาวจัดได้แก่ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เมื่อลมนี้พัดผ่านอ่าวไทยเข้าสู่คาบสมุทร มันจะพัดพาความชื้นจากอ่าวไทยไปด้วย ทำให้เกิดฝนตกชุกในภาคใต้ ในฤดูหนาวของประเทศไทย จึงปรากฏฝนตกหนักและมีน้ำท่วมในภาคใต้ ในฤดูหนาวจึงไม่เหมาะกับการท่องเที่ยวบริเวณชายฝั่งตะวันตกของอ่าวไทย (ฝั่งตะวันออกของคาบสมุทร) ทั้งนี้เพราะมีฝนตกหนักมาก และมักตกติดต่อกันเป็นระยะเวลานาน

ฤดูร้อน

เริ่มจากกลางเดือนกุมภาพันธ์ ถึงกลางเดือนพฤษภาคม ประมาณ 3 เดือน ในเดือนเมษายน เป็นระยะที่แสงอาทิตย์เลื่อนมาตั้งฉากบริเวณประเทศไทย ทำให้เดือนนี้มีอากาศร้อนจัดที่สุดในพื้นที่บางแห่งมีอุณหภูมิเกิน 40 องศาเซลเซียส ช่วงนี้จะมีลมพัดจากอ่าวไทยขึ้นในตอนบนเรียกว่า ลมตะเภา เป็นลมประจำถิ่นที่พัดสลับกับ ลมว่าว ในฤดูร้อนจะมีการเล่นว่าวและแข่งขันว่าวกันทั่วไป ผู้คนจึงมักเข้าใจผิดว่า “ลมตะเภา” เป็น “ลมว่าว” แท้จริงลมว่าวจะพัดออกสู่อ่าวไทยในช่วงฤดูหนาว

1.1.2 ประชากร ภาษา และศาสนา

ประชากรของประเทศไทยทั้งหมดมีประมาณ 59,800,000 คน (1996) ประชากรส่วนใหญ่มีเชื้อชาติไทย และสัญชาติไทยประมาณร้อยละ 75 ชาวจีนร้อยละ 14 ที่เหลือได้แก่ชาวมะลายู มอญ เขมร เวียดนาม อินเดีย ยุโรป อเมริกัน เป็นต้น

ภาษา

ภาษาที่ใช้ในประเทศไทย คือ ภาษาไทย ภาษามลายู ภาษาจีน และภาษาอังกฤษ มีประชากรอ่านออกเขียนได้ ประมาณร้อยละ 94 (1992)

ศาสนา

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติไทย พระมหากษัตริย์ทรงเป็นพุทธมามกะ และทรงเป็นอัครศาสนูปถัมภก ประชากรไทยนับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 95 ศาสนาอิสลาม ร้อยละ 4 นอกจากนั้นนับถือ ศาสนาคริสต์ และฮินดู

1.1.3 การปกครอง

ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขของประเทศ มีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล ปี พ.ศ. 2475 ประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงการ ปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช มาเป็นระบอบประชาธิปไตย พรรคการเมืองพรรคแรกคือ “คณะราษฎร” เป็นพรรคการเมืองพรรคเดียวที่มีอยู่ในขณะนั้น

ปัจจุบันประเทศไทยมีพรรคการเมืองทั้งหมด 11 พรรค คือ พรรคกิจสังคม ความหวังใหม่ ชาติไทย ชาติพัฒนา ไทย ประชากรไทย ประชาธิปัตย์ พลังธรรม มวลชน เสรีธรรม และเอกภาพ พรรคการเมืองที่ร่วมรัฐบาล 6 พรรค คือ พรรคความหวังใหม่ ชาติพัฒนา กิจสังคม ประชากรไทย เสรีธรรม และมวลชน (1997)

1.1.4 ภาวะเศรษฐกิจ

ในช่วงระยะเวลา 40 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ.2493 - 2533) เป็นยุคของการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของประเทศไทยไม่ว่าด้านสังคม ธุรกิจ โครงสร้างทางเศรษฐกิจเปลี่ยนจากยุคที่ภาคเกษตรกรรมมีบทบาทเด่นมาเป็นยุคที่ภาคอุตสาหกรรมและบริการมีบทบาทที่เด่นชัด

ประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา ในปี พ.ศ. 2503 รายได้ต่อหัวของประชากร 2,026 บาท เพิ่มเป็น 26,359 บาท ในปี พ.ศ. 2531 ประมาณ 29,875 บาท ในปี พ.ศ. 2532 อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของไทยนับว่าสูงที่สุดในโลกคือ ประมาณร้อยละ 13.2 (ศิริโสภาคย์ บูรพาเดช, 2533 : น.14)

ภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยในระยะเวลา 40 ปีที่ผ่านมาสามารถจำแนกออกได้ดังนี้

1) **ยุคเกษตรกรรมเป็นหลัก** ระหว่างปี พ.ศ. 2493-2503 ประชากรร้อยละ 90 ประกอบอาชีพทางการเกษตร สินค้าออกที่สำคัญคือ ข้าว ยางพารา ไม้สัก และคินนุก ที่เคยขายได้ราคาดี และเป็นที่ต้องการของโลกมีราคาต่ำลงมาก ในขณะที่ความต้องการสินค้านำเข้ามีราคาสูงขึ้น ทำให้เกิดปัญหาขาดดุลการค้า พ่อค้าเริ่มมีความคิดที่จะผลิตสินค้านำเข้า

ขึ้นเอง และเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรกรรมขั้นปฐมส่งออกโดยการตั้งโรงงานแปรรูปเป็นสินค้าอุตสาหกรรมเกษตรก่อน เพื่อให้ขายได้ราคาดีขึ้น

รัฐบาลเริ่มใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตามข้อเสนอแนะของธนาคารโลกได้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติขึ้นในปี พ.ศ. 2502 และได้เปลี่ยนเป็นสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เมื่อ พ.ศ. 2504 โดยมีหน้าที่จัดทำแผนพัฒนาประเทศ

2) ยุคเริ่มการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ ระหว่างปี พ.ศ. 2503 - 2513 รัฐบาลได้ใช้แผนพัฒนาการเศรษฐกิจ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2504-2509) และแผนพัฒนาการเศรษฐกิจ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2510 - 2514) ในช่วงทศวรรษนี้ ภาคเกษตรกรรมยังมีบทบาทในโครงสร้างเศรษฐกิจไทยเป็นอย่างมาก

ในยุคนี้เป็นยุคของคณะปฏิวัติจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ และจอมพลถนอม กิตติขจร มีการระดมทุนเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมให้มีการลงทุนทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ เพื่อทดแทนการนำเข้า โดยเน้นการลงทุนในภาคเอกชน ประจวบกับเกิดสงครามอินโดจีน สหรัฐอเมริกาใช้ไทยเป็นฐานทัพ เงินดอลลาร์หลังไหลเข้ามาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญขึ้นในสังคม คือ เกิดอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากต่อเศรษฐกิจและสังคมไทย.....

3) ยุคเริ่มสู่การส่งออก ระหว่างปี พ.ศ. 2513-2523 เป็นยุคที่รัฐบาลเน้นนโยบายส่งเสริมการส่งออก สนับสนุนให้ผลิตสินค้าส่งออกไปขายในต่างประเทศ

ในช่วง พ.ศ. 2516 - 2517 ระดับราคาสินค้าทั่วโลกรวมทั้งในประเทศไทยสูงขึ้น สินค้าสำคัญ ๆ เช่น น้ำมัน ปุ๋ย กระดาษ อาหาร ฯลฯ ขาดแคลน นอกจากนั้นประเทศไทยยังประสบปัญหาการเมืองทำให้มีผลกระทบต่อการลงทุนเป็นอย่างมาก

รัฐบาลได้ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) และฉบับที่ 4 (2520-2524) ภาวะเศรษฐกิจดีขึ้น รัฐบาลเน้นความสำคัญของธุรกิจท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก

4) ยุคแห่งการก้าวไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่หรืออุตสาหกรรมเกษตร ระหว่างปี พ.ศ. 2523-2533

รัฐบาลมีนโยบายเร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมหนักและอุตสาหกรรมพื้นฐานควบคู่ไปกับนโยบายส่งเสริมการส่งออก และได้เริ่มโครงการที่สำคัญ ๆ เช่น โครงการพัฒนาชายฝั่งทะเลตะวันออก (Eastern Sea Board) และโครงการเซาเทิร์นซีบอร์ด (Southern Sea

Board) เป็นต้น มีการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) และฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

สำหรับแนวโน้มของภาวะเศรษฐกิจของไทย ในทศวรรษหน้าคงเป็นเส้นทางสู่เกษตรอุตสาหกรรม และเป็นการปรับตัวของธุรกิจไทยเข้าสู่ตลาดโลก (ศิริโสภาคย์ นุรพาเคชะ, 2533 : น.14-31) ปัจจุบันรัฐบาลใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

1.1.5 ภาวะสังคม

สภาพของสังคมไทยในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตเป็นอย่างมาก สิ่งสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงคือ การให้ความสำคัญกับเรื่องเศรษฐกิจ ในสมัยก่อนหน้านี้เศรษฐกิจแม้จะเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่ง แต่คนไทยโดยทั่วไปก็ยังไม่ให้ความสำคัญมากเหมือนสมัยนี้ เมื่อเวลาผ่านไปมีคนมากขึ้นความจำกัดของทรัพยากรก็มากขึ้น และที่สำคัญคือเริ่มมีการกระตุ้นความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างจริงจัง จึงทำให้บทบาทของเศรษฐกิจในชีวิตคนไทยเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จนในที่สุดเศรษฐกิจก็กลายเป็นหัวใจของกิจกรรมต่าง ๆ

ชีวิตครอบครัวในปัจจุบันจึงเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตจะเห็นได้จากหน้าที่ของครอบครัวแต่เดิมครอบครัวต้องทำหน้าที่หลาย ๆ ประการทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม สภาพเศรษฐกิจสมดุลกับสภาพสังคม ครอบครัวจึงสามารถที่จะทำหน้าที่พื้นฐานได้อย่างกลมกลืนตามไปด้วย พอถึงสมัยนี้หน้าที่ของครอบครัวเปลี่ยนตามสภาพการณ์ของบ้านเมือง คือ หน้าที่ทางเศรษฐกิจ ถูกกระตุ้นและส่งเสริมให้มีมากขึ้นจนเป็นเวลาส่วนใหญ่ของชีวิตประจำวันไป

สำหรับบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในครอบครัวก็เปลี่ยนไปด้วย ทั้งนี้เนื่องมาจากความบีบคั้นของสภาพเศรษฐกิจ แต่เดิมบทบาททางเศรษฐกิจที่จะเป็นหลักที่สามีต้องรับผิดชอบ โดยเฉพาะในครอบครัวที่ฐานะค่อนข้างดีภรรยาจะทำหน้าที่แม่บ้านเพียงอย่างเดียว ปัจจุบันความจำเป็นและการแข่งขันด้านเศรษฐกิจทำให้ทั้งพ่อบ้านและแม่บ้านหรือแม้แต่ลูกบ้านต้องออกไปทำมาหากินนอกบ้าน หลายกรณีที่ฝ่ายภรรยาจะเป็นผู้หาเงินมาจุนเจือครอบครัวได้มากกว่าสามี และไม่ใช่เรื่องแปลกที่พ่อบ้านจะต้องมาปรุงอาหารหรือเลี้ยงดู มีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบระหว่างสามีกับภรรยา เพื่อช่วยกันรับภาระงานอย่างเป็นธรรมชาติ

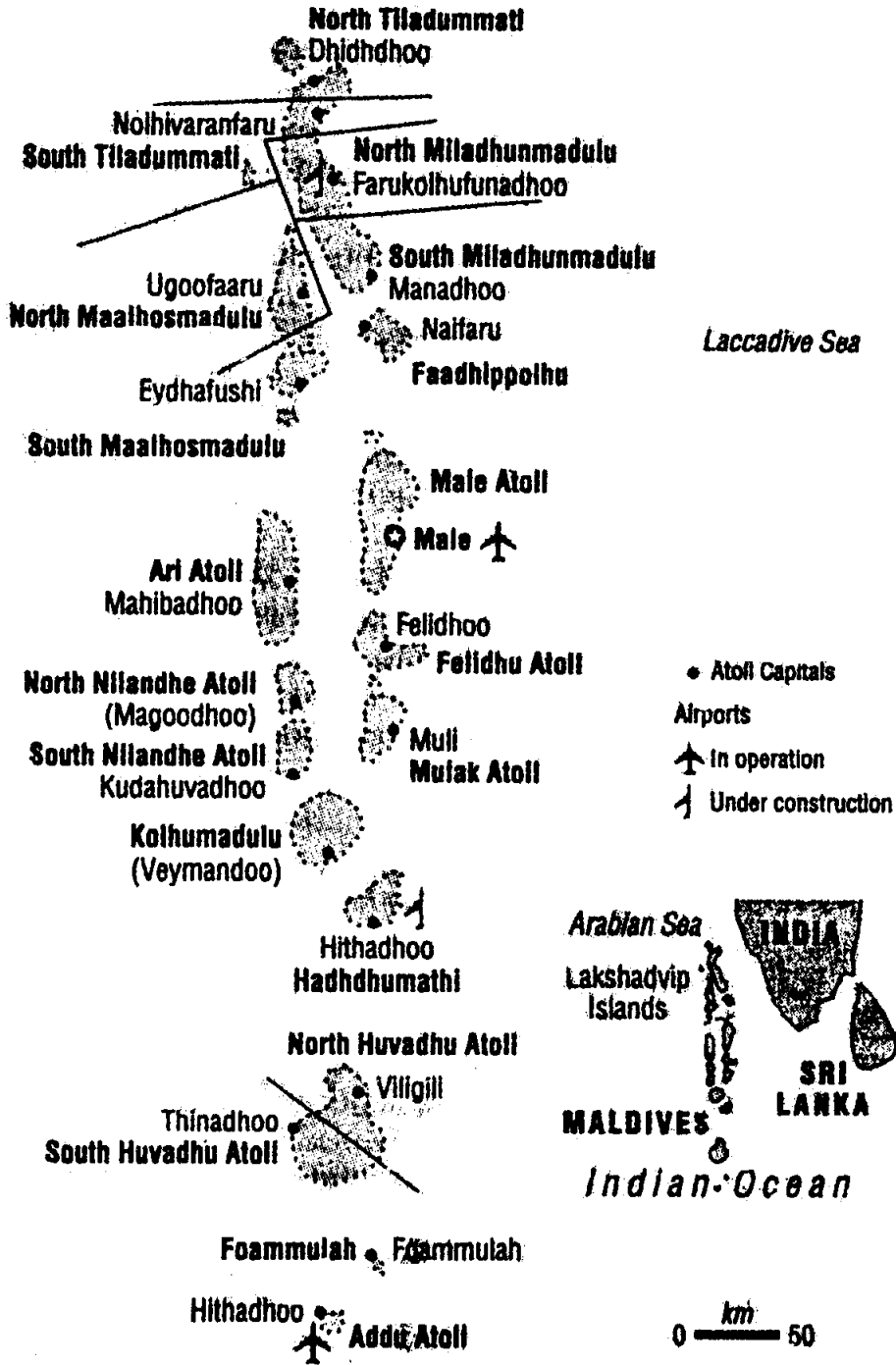
ขณะที่ความผสมปนเปของบทบาทของสมาชิกในครอบครัวมีมากขึ้น สมาชิกในครอบครัวก็เริ่มรักความเป็นอิสระและเรียกร้องความเท่าเทียมมากขึ้น การตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ของสมาชิกจะไม่ต้องการให้บุคคลอื่นมายุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของตนมากนัก การตัดสินใจ

จึงกลายเป็นเรื่องของบุคคลที่จะรับผิดชอบต่อผลได้ผลเสียเพียงผู้เดียว ผลที่ตามมาคือความเปราะบางของชีวิตครอบครัว ทั้งนี้เพราะเมื่อทุกฝ่ายต่างถือว่าตนเองมีอิสระและสามารถพึ่งตนเองทางเศรษฐกิจได้โยงโย่งที่จะยึดเหนี่ยวให้ครอบครัวจริงยั่งยืนจึงไม่เหนียวแน่นเหมือนสมัยก่อนที่ฝ่ายหญิงและลูกมักจะต้องโอนอ่อนผ่อนตามสามี ซึ่งเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัวในที่สุด (สุรพล บริเส็ง, 2533 : น. 12-15)

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ แบบการผลิตเพื่อยังชีพมาสู่การผลิตเพื่อขายเปลี่ยนค่านิยมในการยึดอาชีพเกษตรกร มาเป็นการรับราชการและทำงานธุรกิจเอกชน ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสถาบัน ครอบครัวจากการเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ อันประกอบไปด้วย ปู่ย่า ตายาย พ่อแม่ พี่น้อง ลูกหลาน มาสู่ระบบครอบครัวเดี่ยวที่มีเพียงพ่อแม่และลูก เกิดปัญหาในเรื่อง เด็กขาดการอบรมเลี้ยงดูที่ดีพอ เนื่องจากพ่อแม่จะต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ไม่มีเวลามาเอาใจใส่กับลูกของตน (เพ็ญศรี กาญจนรัมย์, 2537 : น. 277)

MALDIVES

1.2 ประเทศมัลดีฟ (สาธารณรัฐมัลดีฟ) Republic of Maldives

1.2.1 ลักษณะภูมิประเทศ-ภูมิอากาศ

ภูมิประเทศ

ประเทศมัลดีฟ มีชื่อทางการว่า สาธารณรัฐมัลดีฟ (Republic of Maldives) มีเมืองหลวงชื่อมาเล ซึ่งตั้งอยู่บนเกาะมาเล ประเทศนี้ เป็นหมู่เกาะอยู่ในมหาสมุทรอินเดีย ห่างจากประเทศศรีลังกาไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ 400 ไมล์ (645 กิโลเมตร) สาธารณรัฐมัลดีฟ ประกอบด้วยเกาะปะการังเล็ก ๆ มากกว่า 2,000 เกาะ ซึ่งถ้าแบ่งตามสภาพธรรมชาติแล้วจะแบ่งได้ทั้งสิ้น 12 กลุ่ม ด้วยกัน นักภูมิศาสตร์บางท่านก็แบ่งเกาะออกไปเป็นหลายกลุ่มมากกว่านี้ อย่างไรก็ตามเมื่อแบ่งโดยใช้หลักทางการปกครองแล้วหมู่เกาะ เหล่านี้จะถูกแบ่งออกเป็น 19 กลุ่ม ใหญ่ ๆ ด้วยกัน แต่ในจำนวนเกาะทั้งหมดนี้จะมีอยู่เพียง 215 เกาะเท่านั้นที่มีคนอาศัยอยู่ ซึ่งเกาะต่าง ๆ เหล่านี้ จะตั้งอยู่ตามความยาวทางทิศเหนือไปสู่ทิศใต้ เป็นระยะทาง 550 ไมล์ หรือ 885 กิโลเมตร เกาะทุกเกาะเป็นเกาะขนาดเล็ก และไม่มีเกาะใดเลยที่มีเนื้อที่เกินกว่า 5 ตารางไมล์ (13 ตารางกิโลเมตร) ลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปแล้วเป็นพื้นที่ราบต่ำ ส่วนพืชก็มีตั้งแต่ต้นหญ้า และต้นไม้เตี้ย ๆ จนถึงต้นไม้ขนาดใหญ่ เช่น ต้นมะพร้าว เป็นต้น พื้นที่ของประเทศทั้งหมด 115 ตารางไมล์ (298 ตารางกิโลเมตร)

ภูมิอากาศ

สาธารณรัฐมัลดีฟมีลักษณะเป็นหมู่เกาะในเขตร้อน ภูมิอากาศของประเทศ จึงมีอากาศร้อนและแห้งแล้ง อุณหภูมิโดยเฉลี่ยประมาณ 80 ฟาเรนไฮต์ (27 องศาเซลเซียส) อัตราน้ำฝนโดยเฉลี่ยมีตั้งแต่ 100 นิ้ว (2,540 มิลลิเมตร) ในตอนเหนือถึง 150 นิ้ว (3,810 มิลลิเมตร) ในทางตอนใต้

1.2.2 ประชากร ภาษา และศาสนา

ประชากร

ประเทศมัลดีฟมีประชากรประมาณ 270,758 คน (1997) ต้นกำเนิดของประชากร เข้าใจกันว่ามาจากเอเชียกลาง มีสายเลือดอาหรับ ประชากรส่วนใหญ่ใช้ภาษาตีเวฮี (Divehi) ซึ่งเป็นภาษาที่เกี่ยวข้องกับภาษาสิงหะ (Sinhalese) เป็นภาษาราชการ และยังมีการใช้ภาษาอาหรับอยู่บ้าง อาชีพที่สำคัญคือการทำประมง มีประชากรอ่านออกเขียนได้ประมาณร้อยละ 93 (1991)

ศาสนา

เดิมชาวมัสยิดนับถือศาสนาพุทธ แต่ต่อมาในภายหลังได้หันไปนับถือศาสนาอิสลาม ในศตวรรษที่ 12 ปัจจุบันชาวมัสยิดก็ยังมีนับถือศาสนาอิสลามอยู่

1.2.3 การปกครอง

ชาวพื้นเมืองของมัสยิดได้ติดต่อกับพ่อค้าชาวอาหรับในยุคแรก ๆ นั้นมีผลทำให้ชาวมัสยิดหันมานับถือศาสนาอิสลาม ต่อมาเกาะแห่งนี้ได้ตกอยู่ภายใต้การปกครองของประเทศโปรตุเกส จากนั้นก็ตกมาเป็นเมืองขึ้นของประเทศฮอลันดา (ดัตช์) จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2430 จึงตกมาอยู่ภายใต้การปกครองของประเทศอังกฤษอย่างเป็นทางการ และได้รับเอกราชเมื่อปี พ.ศ. 2508 โดยมีสุลต่านเป็นผู้ปกครองประเทศ ต่อมาในปี พ.ศ. 2511 ประเทศมัสยิดได้เปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นแบบสาธารณรัฐ

สถานิติบัญญัติมัสยิด เรียกว่าสภามาฆิส (Majlis) ประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวนทั้งสิ้น 54 คน มัสยิดไม่มีพรรคการเมืองใด ๆ ทั้งสิ้น คงใช้จารีตประเพณีตามแบบอิสลามิก ในธรรมเนียมการปกครอง และในระบบตุลาการ

1.2.4 ภาวะเศรษฐกิจ

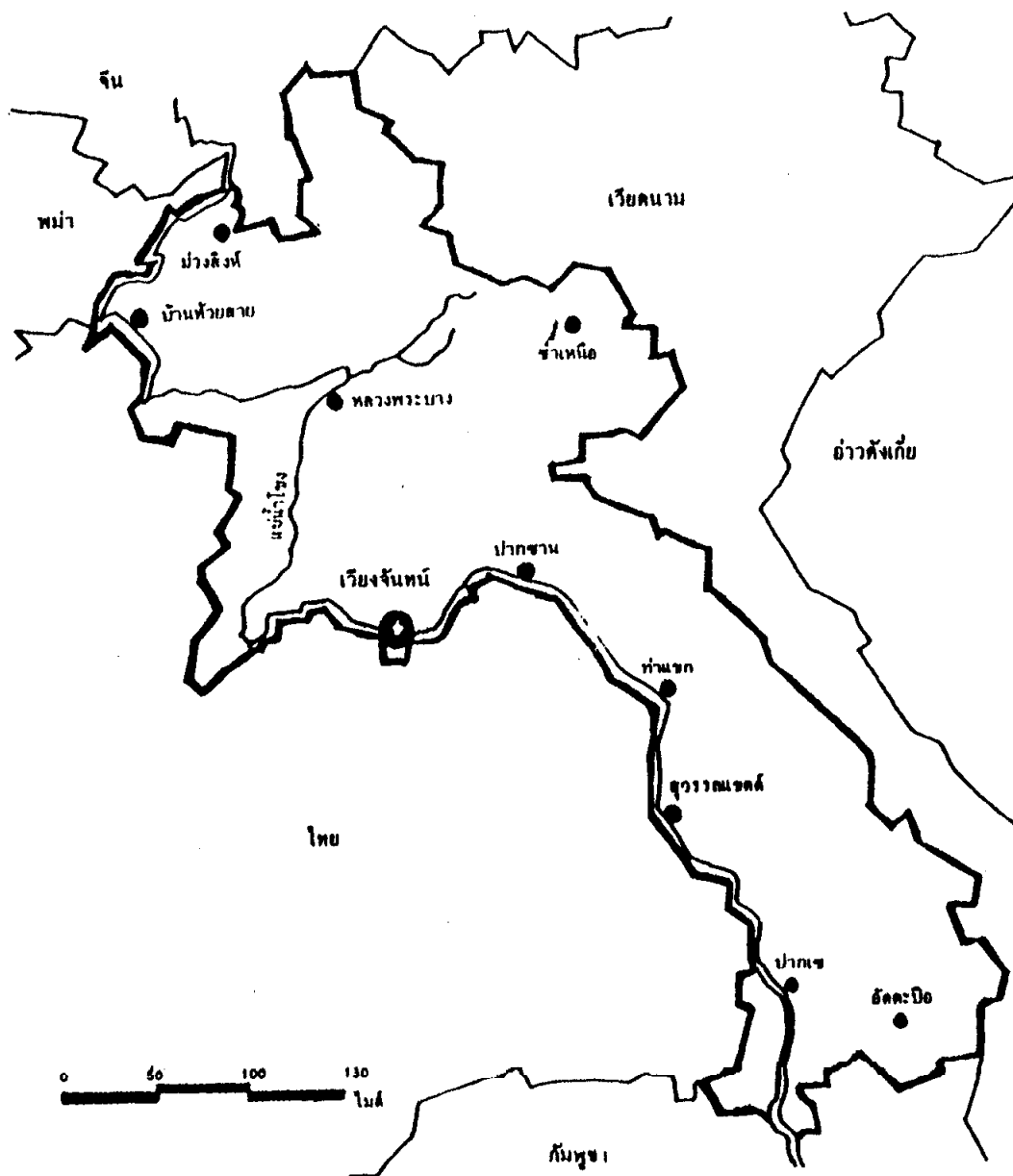
เศรษฐกิจส่วนใหญ่ของมัสยิดขึ้นอยู่กับ การส่งปลาแห้ง (ลาบอนิโต) ไปจำหน่ายยังตลาดต่างประเทศ คือประเทศศรีลังกา นอกจากนี้บนเกาะยังมีผลิตภัณฑ์เกษตรที่สำคัญ คือ มะพร้าว มะม่วง มะละกอ ถั่วฝักยาว พริกทอง อุตสาหกรรมและผลิตภัณฑ์การประมง ผลิตภัณฑ์จากมะพร้าว การทอเสื่อ การทำอวน เปลือกหอย ซากเต่า การผลิตเชือกมนิลา ด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว รัฐบาลสนับสนุนให้เปิดการท่องเที่ยวในปี 2515

สินค้าเข้าที่สำคัญของมัสยิด คือ ข้าว อาหารเนื้อ น้ำตาล เสื้อผ้า เคมีภัณฑ์ น้ำมันเชื้อเพลิง และสินค้าสำเร็จรูป ส่วนความช่วยเหลือด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ ส่วนใหญ่ได้รับความช่วยเหลือจากประเทศอังกฤษ

1.2.5 ภาวะสังคม

มัสยิดนี้เคยตกอยู่ภายใต้การปกครองของประเทศโปรตุเกส ประเทศฮอลันดา (ดัตช์) ในปี พ.ศ. 2430 ก็ตกอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ได้รับเอกราชเมื่อปี พ.ศ. 2508 มีสุลต่านเป็นผู้ปกครองประเทศ ในปี พ.ศ. 2511 ได้เปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นแบบสาธารณรัฐ

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ที่มา : Asia Ytar Book 1988 (Hong Kong : Review Publishing Co., Ltd., 1988), p.169.

1.8 ประเทศลาว (สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว Lao People's Democratic Republic)

1.3.1 ลักษณะภูมิประเทศ-ภูมิอากาศ

ภูมิประเทศ

ประเทศลาวหรือสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ตั้งอยู่ในทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คาบสมุทรอินโดจีน มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศต่าง ๆ ดังนี้

- ทิศตะวันตกเฉียงเหนือและทิศเหนือ ติดต่อกับประเทศพม่าและจีน
- ทิศตะวันตก ติดต่อกับประเทศไทย
- ทิศตะวันออก ติดต่อกับประเทศเวียดนาม
- ทิศใต้ ติดต่อกับประเทศกัมพูชา

ประเทศลาวมีเนื้อที่ประมาณ 236,800 ตารางกิโลเมตร เล็กกว่าครึ่งหนึ่งของประเทศไทย (ไทย 514,000 ตารางกิโลเมตร) ชายแดนไทย-ลาวติดต่อกันยาวประมาณ 1,720 กิโลเมตร เป็นแนวแม่น้ำโขงประมาณ 1,400 กิโลเมตร นั้นประมาณ 3 ใน 4 ของประเทศหรือประมาณ 177,000 ตารางกิโลเมตร เป็นป่าเขา พื้นที่เป็นป่าไม้ประมาณ 110,000 ตารางกิโลเมตร

ภูมิอากาศ

ประเทศลาวมีอากาศร้อนชื้นคล้ายประเทศไทย มีฝนตกชุก ทำให้เกิดปัญหาสำคัญคือ น้ำท่วม ซึ่งมีผลกระทบต่อเกษตรกรรมเป็นอย่างมาก ปีหนึ่ง ๆ ฝนตกเฉลี่ยได้ประมาณ 2,000 ลูกบาศก์มิลลิเมตร

1.3.2 ประชากร ภาษาและศาสนา

ประชากร

ประเทศลาวมีประชากรประมาณ 4,975,772 คน (1997) ประกอบด้วยชนชาติใหญ่ ๆ 3 ชนชาติ (68 เผ่า) ได้แก่

- (1) ลาวสูง เป็นเผ่าที่ชობอยู่ในที่สูง ๆ บนภูเขา เช่น ม้ง แม้วลาย แม้วขาว แม้วคำมูเซอ เป็นต้น
- (2) ลาวเทิง เป็นเผ่าที่ชობอยู่ตามที่ราบสูง เช่น ข่าเงะ ส่วย เติงน้ำ เติงบก เติงโคกขะนุ เป็นต้น

(3) **ลาว** ครอบงำตามที่ราบลุ่ม เช่น ไทลาว ไทเหนือ ไทดำ ไทแดง ไทขาว ไทพวน ไทยวน ไทลื้อ ผู้ไท เป็นต้น ประชากรกว่าร้อยละ 80 ของประชากรทั้งหมดเป็นเกษตรกร พืชหลักที่ปลูกคือข้าวเหนียว

ภาษา

ประเทศลาวใช้ภาษาลาวเป็นภาษาราชการ นอกจากนั้นยังใช้ภาษาฝรั่งเศส และภาษาอังกฤษ มีประชากรอ่านออกเขียนได้ประมาณร้อยละ 57 (1995)

ศาสนา

ประชาชนลาว นับถือศาสนาพุทธ ประมาณร้อยละ 85 นอกจากนั้นนับถือศาสนาอื่น ๆ ร้อยละ 15

1.3.3 การปกครอง

เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2518 ลาวได้สถาปนาระบอบสาธารณรัฐประชาธิปไตยโดยประชาชน เข้าสู่ภาวะรัฐเดี่ยว ดำรงตำแหน่งประธานของประเทศ เทียบเท่ากับประธานาธิบดี ตำแหน่งนี้เป็นตำแหน่งพิธีการไม่มีอำนาจทางการเมือง และยังเป็นประธานสภาประชาชนด้วย

ในปี พ.ศ. 2534 โครงสร้างและบทบาทของพรรคประชาชนปฏิวัติได้เปลี่ยนไป โครงสร้างพรรคในระดับศูนย์กลาง ซึ่งประกอบด้วย เลขาธิการพรรคการเมือง คณะเลขาธิการและคณะกรรมการกลาง คณะเลขาธิการภาคท้องถิ่น ทำให้ตำแหน่งเลขาธิการพรรคถูกยกเลิกไปและตั้งตำแหน่งประธานพรรคขึ้นมาแทน เป็นตำแหน่งที่มีอำนาจการบริหารงานสูงสุด แต่เพียงผู้เดียวและสมาชิกพรรคก็มีมติเลือก นายไกสอน พรมวิหาน ให้ดำรงตำแหน่งประธานพรรค

ต่อมาสภาประชาชน ได้ให้การรับรองและประกาศใช้รัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม 2534 มีพลเอก คำไต สีพันดอน เป็นนายกรัฐมนตรี

1.3.4 ภาวะเศรษฐกิจ

หลังจากที่ลาวได้สถาปนาระบอบสาธารณรัฐประชาธิปไตยโดยประชาชนแล้ว ได้นำระบบสังคมนิยมมาใช้ ก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก ประเทศสหรัฐอเมริกาที่เคยให้ความช่วยเหลือ และกึ่งยุติการให้ความช่วยเหลือ นักลงทุนจากต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศไทยต่างพากันเลิกกิจการ ประชาชนลาวที่พอมิฐานะพากันอพยพเข้าสู่ประเทศไทยประมาณ 3 แสนคน ก็มีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจลาวไม่น้อย

เพราะพวกนี้ส่วนใหญ่เป็นพ่อค้า ผู้มีฐานะดี และข้าราชการ สภาพเศรษฐกิจของลาว หลังปี 2518 อยู่ในสภาพปั่นป่วน

สินค้าเครื่องอุปโภคบริโภคที่จำเป็นส่วนใหญ่ มาจากประเทศไทยทั้ง โดยการค้าขายอย่างถูกต้อง และการลักลอบขายบริเวณชายแดน

เศรษฐกิจของลาวดำเนินไปได้ ด้วยความช่วยเหลือจากต่างประเทศ ประเทศสหภาพโซเวียต และกลุ่มประเทศสังคมนิยมในยุโรปตะวันออกได้ให้เงินและความช่วยเหลือ คิดเป็นมูลค่าประมาณปีละ 50 ล้านดอลลาร์สหรัฐ นอกจากนี้ยังได้รับความช่วยเหลือจาก ญี่ปุ่น สวีเดน ออสเตรเลีย เยอรมันตะวันตก และองค์การพัฒนาเศรษฐกิจของสหประชาชาติ (เอเชียรายปี 2532 น. 140-141)

การพัฒนาประเทศของลาว มีแผนพัฒนาส่วนกลาง แผนที่หนึ่ง (พ.ศ. 2524-2528) แผนที่สอง (2529-2533)

แผนแรก เน้นการพึ่งพาตนเองด้านการผลิตอาหารและการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานในการพัฒนาชนบท พัฒนาอุตสาหกรรมในชนบทเพื่อการส่งออก ได้แก่กิจการป่าไม้ และหัตถกรรมซึ่งไม่ประสบความสำเร็จ

แผนที่สอง เริ่มนโยบายเน้นหนักในการเพิ่มประสิทธิภาพและลดความสูญเสียในการลงทุน โดยเฉพาะประกอบกิจการของรัฐในการใช้วัตถุดิบในประเทศให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ระหว่างปี พ.ศ. 2524-2539 ผลิตภัณฑ์ประชาชาติเพิ่มขึ้นร้อยละ 43 หรือ คิดเป็นปลายปีเพิ่มขึ้นร้อยละ 7 ต่อปี รายได้ต่อหัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 40 หรือก็คิดเป็นรายปีเพิ่มขึ้นร้อยละ 6.6 ต่อปี ปัจจุบันประชาชนลาวมีรายได้ถึงเฉลี่ยคนละ 325 เหรียญดอลลาร์สหรัฐ หรือ 8,700 บาทต่อปี

ลาวเป็นประเทศที่อุดมไปด้วยป่าไม้ มีสมุนไพรหลากหลายชนิดที่หาได้จากป่า และเป็นสินค้าออกของประเทศ มีแร่ธาตุที่สำคัญคือ คีบูก ยิปซัม ถ่านหิน เกลือสินเธาว์ แร่เหล็ก

ธนาคารในประเทศลาวเป็นของรัฐทั้งหมด รัฐจะจัดระบบเงินตราการคลัง และออกกระเปียบเกี่ยวกับเงินเดือน ภาษี สินเชื่อ และอื่นๆ เงินตราของลาวเรียกว่าเงินสิบ